

til høiere Rente, vilde han staae sig langt bedre derved. Jeg vil tage et andet Exempel fra en mindre Kjøbstad; en Bygmester opførte en stor Bygning, han var en velhavende driftig Mand, der med Lethed under de tidligere Forhold kunde skaffe sig Laan, men det var ham ikke muligt under Krisen. Den eneste Udvei, han havde, naar han ikke maatte optage Laan til høiere Rente, det var at tye til Creditforeningen; dengang tabte han omtrent 20 pCt. i Capital ved at sælge sine Creditforeningsobligationer, og svarede saaledes en betydelig høiere Rente, end han vilde komme til, dersom han kunde faaet Bevilling til at svare høiere Rente. Jeg skal tillade mig at nævne et Exempel, som omfatter Flere, nemlig Sparekasserne. Der er bleven sagt her, at alle de Bevillinger, der ere ansøgte, ere blevne tilstaaede, men det er ikke Tilfældet; jeg veed, at nogle Sparekasser have faaet Bevilling til at tage $4\frac{1}{2}$ pCt., men jeg veed ogsaa, at det er blevet neget andre Sparekasser, idet man har sagt: Det er kun Debitorerne, der maae faae en saadan Bevilling, men ikke Sparekasserne, der ere Creditorer. Derved satte man den Sparekasse, til hvilken jeg sigter, og alle de Eiendomsbesiddere, der havde modtaget Laan af den, i stor Forlegenhed, og dersom man ikke ved store Anstrengelser havde søgt at hjælpe sig paa anden Maade, vilde der sandsynligvis i en temmelig vid Kredss være fremfaldt en stor Forvirring. Jeg haaber dog, at de ærede Medlemmer, der saa strengt holde paa denne Indskrænkning i Bevillingsmyndigheden, maae erkjende, at der saaledes vil vise sig overordentlig mange praktiske Vanskeligheder ved Gjennemførelsen af et Forslag som det foreliggende, og hvorfor skal man vise en stor Uret mod de Mange, som en saadan Be-

stemmelse vil ramme skadeligt, om man end muligens kan komme til at begunstige Enkelte? De, der ville blive begunstige — jeg seer dog ikke, at det vil være til stor Nytte for dem — ere Creditforeningerne. Det er aabenbart, at hvad Pant i faste Eiendomme angaaer, vil, naar Rentefoden er høi, ikke let nogen anden Laangiver søge Markedet uden netop Creditforeningerne, naar man paa denne Maade indskrænker Bevillingsretten, man tvinger da Folk til paa anden Maade at søge høiere Rente, naar Markedsprisen opfordrer dertil. Men jo Flere, der tye til Creditforeningerne, bestemere vilse Activerne falde i Værdi, og desto større bliver naturligvis Tabet for de Paa-gældende, hvorimod Forholdet vil udvikle sig langt bedre for dem, der skulle modtage Laan, naar de kunne faae Bevilling til at svare den høiere Rente. Jeg troer, at Resultatet af en Lov som denne — et Forbud mod at meddele Bevilling — vil under kritiske Forhold fremkalde langt større Forvirring, end naar Bevillinger kunne gives. Jeg troer, at den under almindelige Forhold snarere vil virke til at forhøie Renten end til at formindste den, thi jeg troer, at det, Lendentsen i vor hele Udvi-ling fører til, er at Renten snarere maa falde end stige, naar Kræfterne komme til at bevæge sig saa frit som mulig.

R e t t e l s e.

Nr. 101, Sp. 1581, Lin. 21 f. o.: „det finder ikke altid Sted, men kun i særlige Tilfælde,“ læs: „den finder sikkert altid Sted, men kun ei ved disse særlige Tilfælde“